

Í vikuni, sum fór, var eitt hitt frekasta, ið gamlir menn minnst. Soleiðis hoyrði eg gamla manni siga, at hann aldri hevði verið inni staddur, tá tað stóð so hart á hvørjum spreki, sum nú um dagirnar.

Brimgangur.

Hin 3. í hesum mánaði var her sliður brimgangur, at eingin hevur sæð slíkt í teim seinastu 15—20 árunum. Her er so nógv farið av kajuni, at skip neyvan kann leggja til aftur, sum nú er státt. Tað var altíð eyðsæð, at halta pinnaverkið ikki kundi halda móti reiðiligum brimi — tað skal sanniliga annað til enn eitt sindur av timburi — Nú er kajin farin, og nú er spurningurin: Hvør skal gera kajuna aftur? Verður hon ikki afturgjörd, var tað betri, at hon ongantíð var komið; tí at hava ein brimgang og onga kaj fer ikki at lona seg.

Hvør fer at betala, um kajin verður afturgjörd. Hævar kommunu okkara ráð til tess? Eg haldi ikki. Men kanska logingjó verður at hjálpa.

Stutt áðrenn seinasta loftingsval segði maður bigni á fundi, at vit skuldu ongan líta á útlan Gud og okkum sjálva. — Nú vil so væl til, at hesin sami maður, situr í býarstýri okkara, so hann veit kanska onkur ráð, tí nú hevur Gud gjørt slítt. — Ikki nyttar bert at tosa, virkast má eisini.

At kajin má gerast aftur og tað sum skjótast, kunnu vit øll vera á einum máli um.

Míðvágur, hin 5.—1.—1933.

Ein javnaðarmaður.

Bekendtgørelse.

Det bekendtgøres herved, at Byråds ordinære Møder i 1933 afholdes den 2. og 4. Onsdag i hver Måned, Kl. 8 Aften. Thorshavn Byraad, den 6. Januar 1933.

Hjartaliga tøkk

til øll, sum við gávu og á annan hátt gleddu okkara patientar um jólini.

Dr. Alexandrines Hospital.

Bekendtgørelse.

I Henhold til Lov af 12. Marts 1923 om den kommunale Beskatning paa Færoerne, opfordres de Personer, som skal ansættes til personlig Kommuneskat i Thorshavns Kommune (Sogn), til enten selv eller ved en dertil befroet Fuldmægtig, dog i saa Fald under Fuldmagtigverens eget Ansvar, inden 15. Januar 1933 — eller for deres vedkommende, der er forpligtede til at fore autoriserede Handelsbøger inden Udgangen af Januar Måned 1933 — at angive deres Indkomst for Aaret 1932 i Overensstemmelse med de af Kommissionen til Skatteyderne udleverede Skemaer med dertil knyttede Vejledning. — Opmærksomheden henledes paa, at Personer, der i deres Næringsvej sædvanlig benytter et andet Driftsaar end Kalenderaaret, har Ret til ved Selvangivelsen at benytte Driftsaaret. — De saaledes udfyldte Skemaer skal indleveres til Thorshavns Ligningskommission.

Det tilkendes udtrykkelig, at den, der forsømmer rettidigt at selvangive sin Indkomst i Overensstemmelse med foranævnte Lov, fortaber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse i Skat, medmindre han kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Indkomst med mere end 25 pCt. — Er Forskellen større end 25 pCt., skal han betale Skat af den virkelige Indkomst med Tilleg af 25 pCt.

Den, der ved Skemaernes Omdeling maatte være blevet forbigaaet, maa selv paa Byrådskontoret forlange sit Skema, da mulige Fejl ved Omdelingen er uden Indflydelse paa foranstaaende Bestemmelser.

Personer, der er pligtige til at fore autoriserede Handelsbøger, samt skattepligtige Dødsboer, skal sammen med Angivelse af deres Indkomst indsende Driftsregnskab og Opgørelse over Status ved det paagældende Driftsaars Begyndelse og Slutning.

Selvangivelser, der ikke indkommer inden de ovennævnte Friste i den foreskrevne Form og i behørig underskrevet Stand, har ikke Krav paa at komme i Betragtning.

De Arbejdsgivere, som paa omdelte Blanketter er opfordret til at meddele Oplysninger om udbetalte Lønninger m. m. til deres Personale, maa inden 15. Januar 1933 fremkomme med disse Oplysninger, hvortil de har Pligt i Medfør af oven citerede Lovs § 34, idet bemærkes, at saadanne Oplysninger i Tilfælde af Vægring kan fremtvinges af Justitsministeriet ved Dagbøder.

Opmærksomheden henledes paa, at den, der til Skade for Kommunen mod bedre Vidende gør en urigtig Selvangivelse eller meddeler urigtige Oplysninger til Ligningskommissionen om sine Indtægter eller Formue- og Lejlighedsforhold, straffes med til Kommunens Kasse at bøde den besvægne Skats Beløb 10 Gange.

THORSHAVNS LIGNINGSKOMMISSION, den 28. Decbr 1932.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL
COKES
BRÆNDE

TLF. 208.

Bekendtgørelse.

Man skal herved bekendtgøre, at ifølge Byrådsvedtagelse af 28. December 1932, skal der af den Kommuneskat, der paalignes efter 1. Januar 1933, svares en Rente af 6% p. A., eller 1/2% pr. Måned, naar Skatten ikke indbetales rettidig, d. v. s. at Renten først kræves efter den 3. i Månedens efter Forfaldsmåned.

For Skat, der betales forud, fratrækkes 6% p. A. paa samme Maade, idet Forfaldstiden fastsættes til den sidste Dag i Forfaldsmåned.

Naar den elektriske Strømtilførsel afbrydes, erlægges et Gebyr paa 100 Ore for Tilslutning igen, saafremt dette sker ved Maaleren, skal Tilslutningen ske ved Masten, maa erlægges 200 Ore.

Thorshavn, den 6. Januar 1933.

Thorshavn Byraad.

Julen staar for Døren, og et Kvartal af Ugens Nyheder vil være en smuk Julegave til Familien.

Det er saa at sige en Julegave hver Uge i et helt Flerdagesaar, en Gave til Glæde og Udbytte for unge og gamle, og Prisen er kun 1 Kr. 75 Øre.

Nye Holdere kan snarest bestille „Ugens Nyheder“ hos Posten eller hos Bladforhandleren.

For Navigatorer,

serlig Befalingsmænd i færøske Skibe, lader Navigationsdirektoratet afholde oplysende Foredrag paa Navigationsskolen her ved Skolens Lærer i Sundhedslære om Brug af Skibets Medicin o. desl. i Dagene Torsdag 19. Januar Kl. 4 og Fredag 20. Januar Kl. 4, eventuelt ogsaa Lørdag 21. Januar Kl. 4.

Tidsbestemmelsen er særlig valgt af Hensyn til Navigatorer, der agter sig til Thorshavn for at overvære Føroya skipara- og navigatorforlags ordinære Generalforsamling, der afholdes ved den ovennævnte Tid.

Thorshavn, den 17. December 1932.

F. N. D.
Jacob Joensen.

Lýsið í „Føroya Social-Demokrat“!

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Bladstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

Udtryk forsvandt. Lidt efter lidt. I Stedet traadte fremspringende Kindben. De blev magre — tørre. Og et skarpt Træk traadte frem ved deres Næserod. De blev Mænd, Slidere.

Max stod paa den tyderste Kant af den store Grav. Høj og kraftig, et intelligent Ansigt — et Par Øjne, der, nu da Rusen lettede, kunde stråle i Overmod. Men til Tider kunde der komme et melankolsk Udtryk i dem. Næsten som en vild Smerte gennemfor ham.

Han var ung og stærk. Man anede de svulmende Muskler under den blå Jakke, der foran — uknappet — gled til Side og aabenbarede en blodpletet Manchelskjorte.

Under ham var en 20 Alen stejl Væg. Loven paabød en vis Hældning for at forebygge Skred, men det tog han ikke saa nøje. Her kom sjældent Inspektion, og blev en Mand dræbt —

gled straks en ny i hans Sted. Der var nok.

Med et dybt Suk rev han sig løs fra de Tanker, der havde fængslet ham til Stedet.

— Dumt var det af ham — ja, mere end dumt. Kom han ikke her fra et Bal — havde været fuld — været i et forrygende Slagsmaal for en ham ligegyldig Kvinde. Og stod saa her og drømte, i Stedet for at gaa hjem og sove.

Karl havde sikkert ligget og sovet længe. Det var snart Arbejdstid. Maskinpasseren havde allerede begyndt at rense under Motoren.

Maaske var det bedst han gled hjemad til Oles og fik sine obligate Fedteklemmer og opvarmede Kaffe.

Han drev slentrende langs Skinnerne, hilste paa Maskinpasseren, der forbavset betragtede ham. Rystede paa Hovedet Aldrig havde han set en Arbejder, der kom fra sin Arbejdsplads om Morgenen. I hvert

Tilfælde ikki fra Teglværksgravene.

Ikke langt fra Teglværket laa et Hus — halvt inde i en Skrant. Mod det stillede han, og da han naaede det itubrudte Haandtag, trykkede det ned og standsede.

En Tanke — rettere sagt nogle Ord — havde hele Aftenen og Natten svirret i hans Hjerne. Det var ham en Umulighed at faa det til at bryde frem.

Nogle Ord, han havde læst. Nogle Ord der havde beskæftiget hans Sind dengang, — da — naa, det var bedst ikke at mindes.

Et let Tryk paa Døren. Den aabnedes, standsede mod en opstandene Sten i den broglatte Forgang. Han loffede — mekanisk, som saa mange Gange før — og gik ind i et usselt Køkken.

Ved Komfuret stod en svær Kvinde. Endnu sad Sønnen hende i Øjen, og med et vredt Udtryk i Ansigtet vendte hun sig imod ham.

»Ih! si endda. Do ku da kom hjem til Dawer. A tant saamænd ett te do kun naat for di Drikkeri!«

Han vendte sig rundt. Arrig var Sine — og tyk. Af mange Børnefødsler var Maven blevet hængende og Sindet ondt.

Engang havde hun været en fejret Skønhed. Og Ole, der var stortalende og stærk havde taget hende. Siden giftede han sig med hende og blev faamlet. En Slider, der nu snart var færdig.

Hans og Sines Liv havde været en evig Kamp for at holde Hjemmet over Vaade. Tidt var det skralt med Føden, især om Vinteren naar Teglværket var standstødt. Ganske vidst havde han Understøttelsen, men det var lidt nok til en Redefuld Born — og Børnene skulde have først. Altid saa man dem med en Sukkermelmad i Hænderne og en Tunge, der rap spillede efter alle Vejfarende.

I de unge Aar — da Ole og Sine var stærke — havde det

endda gaaet, men nu da det begyndte at knibe for Ole at følge det forrygende Tempo, blev det slojere. Han kom paa Enmandsakkord, og Daglonen blev mindre.

Karl, der var den tredjeældste af Børnene, arbejdede paa Teglværket. Ung — kun 22 Aar — havde han allerede det træge Udtryk i Ansigtet. Præget af at være udsidt for Tiden.

Karl, ja — han var jo hans Kammerat. Hans gode Ven. Karl og Max. Egentlig suplerede de hinanden. Karl — stor og tung. Godmodig som en dansk Hund. Hans Sind var ligevægtigt, hans Tanker lidt træge og tunge. Jo — jo, de passede sammen. Den ene tung og ligevægtig, den anden løs og springende — uligevægtig og impulsiv.

(Fortsættes).

